

Arrest

nr. 213 495 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 maart 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 november 2015 en dient op 12 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 februari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 september 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Pasjtoe van etnische origine. U woonde uw hele leven in het dorp Qasemabad in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Uw broer werkte voor het Afghaanse nationale leger (ANA). Tien dagen voor de ramadan (7 juni 2015 volgens Gregoriaanse kalender, hierna GK) ging u naar het huis van uw zus. Toen u 's avonds terug naar huis keerde werd u tegengehouden door de taliban. Ze vertelden u dat ze uw broer en uw vader gesproken hadden en dat uw broer werkte voor de buitenlanders. Er werd u opgedragen uw broer te vragen om met zijn job te stoppen en u werd tevens gevraagd om de taliban te vervoegen. U mocht hierna vertrekken en werd geslagen toen u uw motorfiets wilde meenemen. U belde naar uw broer en vertelde hem wat er gebeurd was. Uw broer zei dat de taliban hem die dag ook gebeld en bedreigd hadden. Op de derde dag van de ramadan (20 juni 2015 GK) vond uw moeder een brief van de taliban, gericht aan uw broer. U contacteerde uw broer om hem in te lichten maar kon uw gesprek niet afronden omdat uw broer op missie was. Op de 19de van ramadan (6 juli 2015 GK) bracht u familieleden terug naar hun huis in Jalalabad. Op dat ogenblik werd uw woning aangevallen door de taliban en werd uw vader geslagen. U belde uw broer om hem in te lichten over de gebeurtenissen. Uw broer kwam op de 29ste van ramadan (16 juli 2015 GK) naar het huis van uw oom. Er wordt besloten dat jullie het land dienen te verlaten. U kwam aan in België op 3 november 2015 en diende een asielaanvraag in op 12 november 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban. Na uw vertrek ging de taliban nog verschillende malen informeren naar uw verblijfplaats bij uw vader.

U legt in het kader van uw asielverzoek een taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er worden gesteld dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt aangetast door de vaststelling dat er ernstige twijfels rijzen met betrekking tot authenticiteit van de door uw broer voorgelegde taskara. Zo blijkt het serienummer van zijn taskara gemanipuleerd te zijn. Geconfronteerd met deze vaststelling geeft uw broer aan dat de taskara die hij voorlegt niet de originele is en ontkent hij eenvoudigweg dat het serienummer zou zijn gemanipuleerd. Het originele stuk zou hij zijn verloren in het corps. Aangezien hij een taskara wou, zou hij een duplicaat hebben laten opstellen om aan iedereen te laten zien. Het originele taskaranummer zou aan het duplicaat zijn toegevoegd (CGVS X, dd. 19/06/2017, p.25). Deze verklaringen overtuigen geenszins. Zo ontkent uw broer met betrekking tot de manipulatie eerst dat het nummer (25888639) werd aangepast om vervolgens te beweren dat het nummer reeds overschreven was toen hij het document ontving. Ook zijn verklaring dat hij zijn originele taskara zou zijn kwijtgespeeld en hij het duplicaat enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan liet opstellen, is onaannemelijk aangezien in de taskara wordt aangegeven dat het in de vijfde maand van het jaar 1388 (tussen 23 juli 2009 en 22 augustus 2009 volgens GK) werd afgeleverd (CGVS X, dd. 19/06/2017, p.25). Dat men op het duplicaat de oorspronkelijk datum van aflevering zou hebben overgenomen is evenmin overtuigend. Temeer aangezien uw broer naar aanleiding van zijn eerste gehoor voor het CGVS bij de bespreking van de door u voorgelegde taskara aangaf dat hij deze in 1388 had verkregen (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.13). Tot slot heeft het er alle schijn van dat het oorspronkelijke taskaranummer exact gelijk was aan het nummer van uw taskara aangezien enkel het eerste en het laatste cijfer verschillen en dit net de cijfers zijn die bij de door uw broer neergelegde taskara tekenen van manipulatie vertonen. De vaststelling dat uw broer een gemanipuleerde taskara

voorlegt ter ondersteuning van zijn beweringen in het kader van zijn asielverzoek doet ernstige twijfels ontstaan met betrekking tot zijn identiteit. De twijfelachtige verklaringen van uw broer met betrekking tot uw taskara en het nummer dat er op wordt vermeld, ondermijnen evenzeer de bewijswaarde van een aantal andere stukken die hij aanbrengt. Zo wordt in het registratieformulier en het rekruteringsformulier verwezen naar het taskaranummer dat met de hand werd aangebracht op de taskara. Het taskaranummer dat in het dienstplichtformulier wordt vermeld (nr. 288) betreft dan weer een derde cijfer namelijk 671 in plaats van 166929 of 244 of 2588839.

Naast de vaststelling dat uw broer zijn identiteit, zijn activiteiten binnen het Afghaanse leger, noch de problemen die aan de basis zou hebben gelegen van zijn vlucht uit Afghanistan aantoonde door middel van overtuigende bewijsstukken, moet eveneens worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw broers bewering dat hij tot kort voor zijn vertrek uit Afghanistan actief was binnen het Afghaans nationaal leger en dat problemen als gevolg van zijn activiteiten aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Zijn verklaringen in verband met zijn activiteiten in het ANA komen immers niet overeen met de inhoud van het door hem voorgelegde registratieformulier waarin wordt aangegeven dat hij zijn militaire dienst op 14 maart 1392 (5 maart 2014 volgens GK) beëindigde. Uw broer stelde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en het CGVS echter dat hij tot enkele dagen voor zijn vertrek actief was bij het Afghaanse leger (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.17). De overige documenten die hij in verband met zijn militaire activiteiten aanbrengt tonen evenmin aan dat hij na maart 2014 nog betrokken zou zijn geweest bij activiteiten van het ANA. Ook zijn verklaringen over zijn activiteiten na deze datum zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen. Zo geeft uw broer naar aanleiding van zijn gehoren aan dat hij in het kader deelnam aan de 'operatie Zulfikar' (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.21 en CGVS X, dd. 19/06/2017, p.14). Hij omschrijft deze operatie als een grote actie met verschillende doden aan de zijde van de Taliban, aan de zijde van het ANA en onder burgers in de regio. Uit informatie van het CGVS blijkt dat zijn corps inderdaad bij deze grootschalige actie betrokken was. Vreemd genoeg slaagt hij er echter niet in consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot het moment waarop operatie Zulfikar plaatsvond. Zo beweert uw broer naar aanleiding van het eerste gehoor dat de operatie twee jaar voor jullie vertrek uit Afghanistan werd uitgevoerd (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.21) terwijl hij deze tijdens het tweede gehoor (correct) op het einde van 1393 (van 21 maart 2014 tot 20 maart 2015 GK) situeert. De vaststelling dat hij aanvankelijk aangeeft dat hij twee jaar voor zijn vertrek betrokken was bij deze operatie terwijl dit in werkelijkheid slechts enkele maanden voor het begin van de bedreigingen door de Taliban aan zijn adres en jullie vlucht uit Afghanistan was, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn beweringen over zijn activiteiten in het Afghaanse leger na maart 2015. Volgens informatie van het CGVS duurde operatie Zulfikar bovendien van 9 februari 2015 tot 6 april van hetzelfde jaar. De vaststelling dat uw broer enkel weet heeft van 26 dagen waarin deze operatie zich zou hebben afgespeeld ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn bewering over zijn betrokkenheid bij deze actie verder. Redelijkerwijze kan er van uw broer immers worden verwacht dat hij, zelfs indien hij eerder zou zijn teruggetrokken, op de hoogte is van de duur van de hele operatie. Op basis van het voorgaande moet er worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij tot het einde van de maand ramadan in 2015 actief zou zijn geweest binnen het ANA.

Deze vaststelling ondergraaft eveneens de geloofwaardigheid van jullie beweringen over de problemen die u en uw familie in de loop van deze periode zouden hebben gekend met de Taliban, die eisten dat uw broer zijn activiteiten zou stopzetten (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.16 en 28; CGVS X, dd. 20/02/2017, p.6).

De vaststelling dat u en uw broer incoherente en weinig overtuigende verklaringen afleggen met betrekking tot deze problemen ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie beweringen verder. Zo beweert uw broer voor het CGVS dat uw vader hem vertelde over het incident waarbij u ongeveer tien dagen voor de maand ramadan door de Taliban werd bedreigd (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.16). U verklaart tijdens uw gehoor bij de Commissarisgeneraal echter dat u uw broer belde en hem vertelde over uw wedervaren. Pas nadien zou ook uw vader met uw broer hebben gesproken (CGVS 15/32746, dd. 20/02/2017, p.7). Over het contact tussen uw broer en de Taliban dat de dreigementen aan u zou zijn voorafgegaan beweert uw broer verder dat u en de rest van de familie niet werd bedreigd (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.28-p.29) terwijl u aangeeft dat dit wel degelijk het geval was (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.13). Niet alleen zijn de verklaringen van u en uw broer op een aantal punten tegenstrijdig, ze wijzen op andere punten niet op een ernstige en geloofwaardige vrees in hoofde van u en uw broer. Zo beweert u dat u ondanks de bedreigingen van de Taliban ten opzichte van uw broer en uw familie (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.13) toch nog twee dagen naar school ging en ook nog het risico nam om uw schoolresultaten af te halen (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.18). Verder blijkt uit uw verklaringen en die van

uw broer ook dat uw familie nog steeds in hun huis in uw regio van herkomst woont ondanks de problemen die ze als gevolg van uw activiteiten zouden hebben gekend (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.30; CGVS X, dd. 20/02/2017, p.18). Gevraagd naar de situatie van uw ouders verklaart uw broer aanvankelijk dat het goed gaat met hen ook al werden u en uw broer nog steeds gezocht en werd uw vader nog steeds gevraagd waar jullie zijn. Wanneer uw vader werd gevraagd naar uw verblijfplaats zou hij hebben geantwoord dat hij het niet wist (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.6 en 30). De vaststelling dat uw familie meer dan twee jaar na jullie vlucht nog steeds op dezelfde plaats verblijft en enkel gevraagd wordt naar uw verblijfplaats ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen dat uw familie werd bedreigd om uw broer te dwingen zijn activiteiten stop te zetten en met hen mee te werken. Dit geldt des te meer in het licht van het geweld dat de Taliban kort voor jullie vertrek gebruikten tegen uw vader. Hij zou immers zijn geslagen naar aanleiding van de inval in jullie familiewoning door de Taliban (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.17; CGVS X, dd. 20/02/2017, p.8). Gevraagd naar eventuele wraakacties van de Taliban ten opzichte van uw familie stelt u dat deze er niet kwamen omdat jullie vader oud is en jullie broers nog jong zijn (CGVS X, dd. 20/02/2017, p.15). Deze verklaring overtuigt niet gezien het fysieke geweld dat de Taliban eerder reeds tegen jullie vader gebruikte.

Voorgaande vaststellingen leiden er toe dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweringen Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen die u en uw gezin er zouden hebben gekend met de Taliban.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De overige documenten die uw broer in het kader van uw asielverzoek aanbrengt zijn niet van die aard de geloofwaardigheid van jullie verklaringen te herstellen. Met betrekking tot de badge van het ANA uitgegeven op 2 april 2011 moet worden vastgesteld dat het een kleurenkopie betreft. Aan de foto's waarop uw broer als militair staat afgebeeld kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De verklaring van de Atal Afghan Youth Society heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Het certificaat van zijn opleiding in België houdt geen enkel verband met de door jullie aangehaalde asielmotieven zodat het de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen. Inzake de overige documenten moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar broer, de heer F. S. Zij roept geen eigen motieven in.

Voorts is het verzoekschrift van de verzoekende partij gelijkaardig aan het verzoekschrift dat haar broer tegen zijn beslissing ingediend heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest 213 494 van 5 december 2018 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de broer van de verzoekende partij, meneer F. S., verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in haar enig middel vooreerst dat zij met betrekking tot haar taskara de waarheid heeft verteld en herhaalt hetgeen zij desbetreffend tijdens haar tweede gehoor heeft verklaard. Zij bevestigt dat men in Afghanistan door corruptie heel gemakkelijk valse documenten kan bekomen die niet van echte documenten kunnen worden onderscheiden. Zij stelt dat zij gemakkelijk valse documenten had kunnen neerleggen indien zij dit wenste, maar dat dit niet in haar aard ligt. Volgens de verzoekende partij gaat de verwerende partij kort door de bocht door de andere door haar neergelegde documenten van tafel te vegen omwille van haar ongeloofwaardig bevonden uitleg betreffende haar taskara.

De verzoekende partij vervolgt dat haar verklaringen geloofwaardig zijn. Zij stelt dat zij heel duidelijke en gedetailleerde informatie heeft gegeven over de actuele toestand binnen het leger in Afghanistan. Zij merkt verder op dat zij de haar gestelde specifieke vragen over haar legerdienst duidelijk en eerlijk heeft beantwoord en dat haar antwoorden niet worden betwist door de verwerende partij. Zij meent dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt waaruit de verwerende partij precies afleidt dat zij niet tot kort voor haar vertrek actief is geweest in het Afghaans nationaal leger. De verzoekende partij wijst erop dat haar documenten niet iedere maand werden vernieuwd in Afghanistan en stelt dat het daarom onmogelijk is om een document neer te leggen waaruit blijkt dat zij tot voor haar vertrek actief was binnen het leger. De verzoekende partij wijst vervolgens op de verklaringen die zij tijdens haar eerste gehoor betreffende operatie Zulfiqar heeft afgelegd. Zij meent dat het hier gedetailleerde informatie betreft die door de verwerende partij niet wordt tegengesproken, maar niettemin niet in rekening werd genomen in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers enkel vastgesteld dat de verzoekende partij operatie Zulfiqar niet correct in de tijd heeft gesitueerd. Desbetreffend merkt de verzoekende partij op dat zij deze operatie tijdens haar tweede gehoor wel correct heeft gesitueerd en stelt zij niet goed te begrijpen of zij tijdens haar eerste gehoor een fout maakte door vermoedigheid, dan wel of de tolk haar verklaring foutief heeft vertaald. De verzoekende partij vervolgt dat zij naar waarheid verklaarde dat zij vanaf het begin betrokken was bij operatie Zulfiqar en dat haar betrokkenheid 26 dagen duurde. Zij betoogt dat de verwerende partij niet weerlegt dat een aantal teams van het leger maar enkele weken bij deze operatie betrokken waren, ondanks het feit dat de operatie in zijn geheel bijna twee maanden geduurd heeft.

Vervolgens herneemt de verzoekende partij een passage uit het verslag van haar eerste gehoor teneinde aan te tonen dat zij duidelijk heeft verklaard dat niet alleen zij maar ook haar familie werd bedreigd door de taliban.

De verzoekende partij is verder van mening dat haar geloofwaardigheid niet wordt ondermijnd door het feit dat haar familie na haar vertrek nog steeds op dezelfde plaats woont. Zij merkt op dat het zeer moeilijk is voor haar ouders om Afghanistan te ontvluchten en dat het zij en haar broer waren die door de taliban verplicht werden zich aan te sluiten. Zij wijst erop dat zij verklaard heeft dat haar vader enkel werd geslagen en dat de taliban vooral geïnteresseerd waren waar zij en haar broer zich bevonden. De verzoekende partij laat gelden dat haar ouders niet zomaar uit hun dorp kunnen verhuizen, aangezien dit financiële middelen vergt en het niet eens zeker zou zijn dat de taliban hen elders in Afghanistan niet zouden vinden.

De verzoekende partij stelt verder in haar verzoekschrift dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 16 april 2016 blijkt dat zij, ongeacht of zij al dan niet tot voor haar vertrek in juli 2015 actief zou zijn geweest binnen het Afghaans nationaal leger, een risicoprofiel heeft.

Waar in de bestreden beslissing aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt op grond van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, merkt de verzoekende partij op dat zij niet van Jalalabad afkomstig is maar van het dorp Qasemabad, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Volgens de verzoekende partij diende in casu rekening te worden gehouden met de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Dienaangaand citeert zij uit een rapport van EASO. Tevens dient volgens de verzoekende partij rekening te worden gehouden met een rapport van Amnesty International van 2017, waarin deze organisatie het standpunt inneemt dat geen enkele regio van Afghanistan momenteel als veilig kan worden beschouwd en elke gedwongen terugkeer vanuit Europa een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de

bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart niet naar haar land van herkomst terug te kunnen keren uit vrees te worden gedood door de taliban. De verzoekende partij verklaart dat zij sinds 3 februari 2011 voor het Afghaans nationaal leger (ANA) werkte. Tien dagen voor het begin van de ramadan van 2015 zou zij telefonisch zijn bedreigd door een lid van de taliban. Diezelfde avond zou de verzoekende partij door haar vader zijn opgebeld met het nieuws dat haar broer I. was tegengehouden door de taliban. De taliban zouden I. gevraagd hebben hen te vervoegen. Ze zouden hem tevens hebben gezegd dat ze op de hoogte waren van het werk van de verzoekende partij en dat zij daarmee zo snel mogelijk moest stoppen. Op de derde dag van de ramadan zou de verzoekende partij zijn opgebeld door haar familie met het nieuws dat er thuis een dreigbrief was afgeleverd. De verzoekende partij verklaart dat zij op dat ogenblik op missie was in Helmand. Enkele dagen nadat deze missie was afgerond en de verzoekende partij zich weer op de basis bevond, zou zij via haar broer vernomen hebben dat de gezinswoning gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar door de taliban was aangevallen. Daarbij zou de vader van de verzoekende partij geslagen zijn. Tien dagen na dit incident, op de negenentwintigste dag van de ramadan, zou de verzoekende partij naar het huis van haar oom in Nangarhar zijn gekomen, waar haar broer I. zich op dat moment bevond. Daar zouden zij diezelfde dag vervoegd zijn door de rest van de familie en zou besloten zijn dat de verzoekende partij en haar broer I. het land dienden te verlaten. De verzoekende partij verklaart dat zij en haar broer nog drie à vier dagen in het huis van hun oom verbleven alvorens te vertrekken met de hulp van hun oom.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij volgende stukken neer: haar taskara, een registratieformulier van het ANA, een inschrijvingsformulier van het ANA, een contract van het ANA, een schoolcertificaat, een kaart van Kabulbank, twee badges van het ANA, zeven foto's van de verzoekende partij in werkcontext, een aangiftedocument, een dreigbrief en een attest van een opleiding in België.

Wat betreft de voorgelegde taskara, is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document gelet op de duidelijke manipulatie van het daarop vermelde serienummer en verzoekers ontoereikende verklaringen desbetreffend. Haar tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd waarom het nummer op haar taskara werd aangepast, gaf de verzoekende partij het weinig verhelderende antwoord dat het niet haar originele taskara betreft, maar een duplicaat hiervan dat zij liet aanmaken nadat zij het origineel in haar corps zou hebben verloren. Aan de bewering als zou het hier een duplicaat betreffen dat de verzoekende partij enkele dagen voor haar vertrek verkreeg wordt afbreuk gedaan door de vaststelling dat uit de taskara blijkt dat hij in de vijfde maand van het Afghaanse jaar 1388 (omstreeks juli-augustus 2009) werd afgeleverd en de verzoekende partij blijkens haar verklaringen halverwege 2015 uit haar land van herkomst vertrokken is. Het houdt geen steek dat op een duplicaat enkel de datum van aflevering van het originele document zou staan vermeld. De verzoekende partij verklaarde tijdens haar eerste gehoor overigens zelf dat zij de door haar voorgelegde taskara in het jaar 1388 had verkregen (stuk 8, gehoorverslag 20.02.2017, p. 13). Opnieuw gevraagd waarom het serienummer werd aangepast, ontkende de verzoekende partij aanvankelijk dat het nummer werd gewijzigd om vervolgens te beweren dat het nummer reeds overschreven was toen zij dit document ontving. Op het districtscentrum zou men de verzoekende partij hebben gezegd dat dit niet uitmaakte en dat het nummer dat onderaan de taskara is bijgeschreven dat van het origineel is (stuk 6, gehoorverslag 19.06.2017, p. 24, 25). Dat de autoriteiten dermate nonchalant zouden omspringen met officiële

identiteitsdocumenten, acht de Raad niet aannemelijk. Aldus dient te worden besloten dat de door de verzoekende partij geboden uitleg allerm minst overtuigt. Het heeft er bovendien alle schijn van dat het oorspronkelijke taskara-nummer (vóór manipulatie) gelijk was aan het nummer dat op de taskara van verzoekers broer staat vermeld. Immers, enkel het eerste en het laatste cijfer verschillen en het zijn net deze cijfers die bij de door de verzoekende partij neergelegde taskara tekenen van manipulatie vertonen (zie administratief dossier broer I. S., stuk 12, documenten). De vaststelling dat de verzoekende partij een gemanipuleerd document neerlegt ter staving van een kernelement van haar verzoek om internationale bescherming, zijnde haar identiteit, ondermijnt de bewijswaarde van andere door haar aangebrachte stukken. Zo wordt in het registratieformulier en het contract verwezen naar het nummer dat onderaan verzoekers taskara met de hand werd aangebracht (zie stuk 15, documenten, nr. 2 en 4). Op het inschrijvingsformulier staat dan weer een taskara-nummer vermeld dat verschilt van zowel het gemanipuleerde als het met de hand geschreven nummer (stuk 15, documenten, nr. 3). De algemene bewering dat de verzoekende partij heel gemakkelijk valse documenten had kunnen bekomen die niet onderscheiden kunnen worden van echte documenten, doet op geen enkele wijze afbreuk aan hogere concrete en pertinente vaststellingen.

Wat betreft de documenten die verzoekers tewerkstelling bij het ANA dienen te staven, merkt de Raad vooreerst op dat waar uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij tot enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan halverwege 2015 actief was bij het ANA, uit het voorgelegde registratieformulier blijkt dat hij zijn militaire dienst op de veertiende van de twaalfde maand van het Afghaanse jaar 1392 beëindigde, welke datum overeenkomt met 5 maart 2014. Geen enkel ander werkgerelateerd document kan aantonen dat de verzoekende partij ná deze datum, laat staan in de periode waarin zij de vervolgingsfeiten situeert, nog betrokken was bij de activiteiten van het ANA. De verzoekende partij verklaart nochtans omwille van deze activiteiten door de taliban herhaaldelijk te zijn bedreigd. Ook de foto's waarop de verzoekende partij als militair te zien is bevatten geen enkele objectieve aanwijzing wat betreft de plaats, het tijdstip of de omstandigheden waarin zij werden gemaakt. Het document waarin de Atal Afghan Youth Society verzoekers problemen bevestigt werd blijkens verzoekers verklaringen na zijn eerste interview (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) aangevraagd door zijn vader (stuk 8, gehoorverslag 20.02.2017, p. 15, 16). Dit document heeft een duidelijk gesolliciteerd en subjectief karakter en ontbeert derhalve objectieve bewijswaarde. Met betrekking tot het geheel van de neergelegde Afghaanse documenten, met inbegrip van de dreigbrief, dient op basis van objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier te worden vastgesteld dat de betrouwbaarheid van deze documenten erg onzeker is. Uit deze informatie blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te hechten aan de feiten waarvan zij getuigen. Het certificaat betreffende de opleiding die de verzoekende partij in België heeft gevolgd houdt geen verband met haar vluchtrelaas en is derhalve niet dienstig.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in de periode waarin zij de vervolgingsfeiten situeert daadwerkelijk actief was binnen het ANA. In de bestreden beslissing kon dienaangaand op goede gronden als volgt worden vastgesteld:

“(…) Zo geeft u naar aanleiding van uw gehoren aan dat u deelnam aan de ‘operatie Zulficar’ (CGVS 15/32744, dd. 20/02/2017, p.21 en CGVS 15/32744, dd. 19/06/2017, p.14). U omschrijft deze operatie als een grote actie met verschillende doden aan de zijde van de Taliban, aan de zijde van het ANA en onder burgers in de regio. Uit informatie van het CGVS blijkt dat uw corps inderdaad bij deze grootschalige actie betrokken was. Vreemd genoeg slaagt u er echter niet in consistente verklaringen af te leggen met betrekking tot het moment waarop operatie Zulficar plaatsvond. Zo beweert u naar aanleiding van het eerste gehoor dat de operatie twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uitgevoerd (CGVS 15/32744, dd. 20/02/2017, p.21) terwijl u deze tijdens het tweede gehoor (correct) op het einde van 1393 (van 21 maart 2014 tot 20 maart 2015) situeert. De vaststelling dat u aanvankelijk aangeeft dat u twee jaar voor uw vertrek betrokken was bij deze operatie terwijl dit in werkelijkheid slechts enkele maanden voor het begin van de bedreigingen door de Taliban aan uw adres en uw vlucht

uit Afghanistan was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw activiteiten in het Afghaanse leger na maart 2015. Volgens informatie van het CGVS duurde operatie Zulfiqar bovendien van 9 februari 2015 tot 6 april van hetzelfde jaar. De vaststelling dat u enkel weet heeft van 26 dagen waarin deze operatie zich zou hebben afgespeeld ondergraaft de geloofwaardigheid van uw bewering over uw betrokkenheid bij deze actie verder. Redelijkerwijze kan er van u immers worden verwacht dat u, zelfs indien u eerder zou zijn teruggetrokken, op de hoogte bent van de duur van de hele operatie. Op basis van het voorgaande moet er worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u tot het einde van de maand ramadan in 2015 actief zou zijn geweest binnen het ANA.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij specifieke vragen over haar legerdienst kon beantwoorden en dat deze antwoorden niet werden betwist door de verwerende partij, merkt de Raad op dat in casu niet wordt betwist dat de verzoekende partij zekere tijd bij het ANA betrokken is geweest. Echter, op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij geen consistente verklaringen aflegt over het tijdstip van operatie Zulfiqar, noch op de hoogte blijkt van de totale duur van deze operatie, kan niet worden aangenomen dat zij nog betrokken was bij het ANA in de periode waarin zij haar vluchtmotieven situeert. Waar de verzoekende partij zich afvraagt of zij tijdens haar eerste gehoor een fout maakte door vermoedheid dan wel de tolk een fout maakte bij de vertaling, verklaart noch verschoont zij de vaststelling dat zij operatie Zulfiqar toen geheel verkeerd in de tijd situeerde (stuk 8, gehoorverslag 20.02.2017, p. 21). Dat de verwerende partij niet weerlegt dat een aantal teams van het leger slechts enkele weken bij deze operatie betrokken zouden zijn geweest, doet niet ter zake. De verzoekende partij werd tijdens haar tweede gehoor bij herhaling gevraagd hoe lang operatie Zulfiqar duurde. Telkenmale antwoordde de verzoekende partij dat deze operatie ongeveer 26 dagen duurde. Deze vraag kon redelijkerwijze niet zo worden geïnterpreteerd dat enkel naar de duur van verzoekers betrokkenheid bij de operatie werd geïnformeerd (stuk 6, gehoorverslag 19.06.2017, p. 14, 16). De details die de verzoekende partij betreffende operatie Zulfiqar heeft gegeven wegen niet op tegen hoger weergegeven fundamentele vaststellingen. Van iemand die beweert deel te hebben genomen aan een grote legeroperatie kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze operatie correct kan situeren in de tijd, quod non in casu.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt tot het eind van de maand ramadan van 2015 betrokken te zijn geweest binnen het ANA, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar beweringen over de problemen die zij en haar familie in de loop van deze periode omwille van haar betrokkenheid met de taliban zouden hebben gekend.

Aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten wordt bijkomend afbreuk gedaan door het gegeven dat de familie van de verzoekende partij nog steeds in hun huis in verzoekers regio van herkomst zou wonen (stuk 8, gehoorverslag 20.02.2017, p. 30). Nochtans zouden de taliban op dit adres een dreigbrief hebben achtergelaten en er enige tijd later zijn binnengevallen, waarbij zij de vader van de verzoekende partij zouden hebben mishandeld. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat haar hele familie door de taliban wordt bedreigd. Uit haar verklaringen blijkt verder dat de taliban haar vader na haar vertrek nog hebben gevraagd waar de verzoekende partij en haar broer zich bevinden (stuk 8, gehoorverslag 20.02.2017, p. 6, 30). Waar de verzoekende partij de dreiging voor haar ouders minimaliseert door erop te wijzen “dat (haar) vader enkel werd geslagen” en dat zij hoopt “dat de taliban-leden op een gegeven moment ophouden (haar) ouders lastig te vallen”, kan zij niet overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat indien de taliban de familie van de verzoekende partij onder druk willen zetten om haar ertoe te dwingen haar activiteiten bij het leger stop te zetten en hen te vervoegen, zij zich ertoe zouden beperken aan haar vader te vragen waar zij zich bevindt en genoeg zouden nemen met het antwoord dat hij het niet weet. Te meer daar de taliban er eerder niet voor zouden hebben teruggedeinsd verzoekers vader fysiek te mishandelen. De verzoekende partij blijkt omtrent de contacten die er na haar vertrek tussen haar vader en de taliban zouden zijn geweest slechts uiterst vage verklaringen te kunnen afleggen, volgens haar omdat haar vader haar niet meer zorgen of problemen wil bezorgen dan zij al heeft (stuk 8, gehoorverslag 20.02.2017, p. 6, 7, 30). Deze uitleg is niet afdoend gelet op het belang van informatie hieromtrent voor de inschatting van verzoekers persoonlijke risico op vervolging. Gevraagd naar eventuele wraakacties van de taliban ten opzichte van verzoekers familie, verklaarde verzoekers broer dat deze er niet kwamen omdat hun vader oud is en de andere broers nog jong zijn (administratief dossier broer I. S., stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Deze verklaring kan niet overtuigen gezien het fysieke geweld dat de taliban eerder reeds tegen verzoekers vader zouden hebben gebruikt.

Tot slot wijst de Raad op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de verzoekende partij en die van haar broer over de inhoud van het enige telefoongesprek dat de verzoekende partij met de taliban zou hebben gehad en waarin zij voor het eerst door de taliban zou zijn bedreigd. Volgens de verzoekende partij lieten de taliban haar via het telefoontje weten dat zij haar werk moest stoppen en hen moest vervoegen en dat ze haar zouden doden indien zij dit weigerde. De verzoekende partij ontkende dat de taliban tijdens dit telefoongesprek iets zeiden over haar broer (stuk 8, gehoorverslag 20.02.2017, p. 28, 29). Haar broer verklaarde echter dat de verzoekende partij hem zei dat de taliban er in het telefoongesprek mee dreigden tevens haar familie, met inbegrip van haar broer, te doden (administratief dossier broer I. S., stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij verklaard heeft dat haar hele familie door de taliban wordt bedreigd, doet zij geen afbreuk aan het feit dat zij met betrekking tot het telefoongesprek met de taliban heeft verklaard dat enkel zij daarin met de dood werd bedreigd.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in haar land van herkomst gedurende zekere tijd actief is geweest binnen het ANA – hetgeen noch door de verwerende partij, noch door de Raad wordt betwist – volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.”

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt:

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad, 9 juni 2017
- Nangerhar Province: Behsud district Reference Map – Jalalabad grootstedelijk gebied, detail van COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad, van 14 december 2016 (update)
- Afghanistan: the security situation in Nangrhar Province Landeninfo van 13 oktober 2016.

Middels aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation - Update” van mei 2018;
- EASO Country Guidance “Afghanistan – Guidance note and common analysis” van juni 2018.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Uit de voorgelegde rapporten blijkt dat niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigen de rapporten nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in de EASO-richtlijnen of in de EASO-rapporten geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Daarentegen wordt in voormelde rapporten de situatie regio per regio per bekeken.

In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat *“Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood*

aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.“ Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekende partij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat, gezien haar verklaringen over de plaats van herkomst in Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Nangarhar dient te worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.*

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de nota met opmerkingen en aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Behsud inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uit de recentere rapporten die de verwerende partij bij de aanvullende nota van 29 oktober voegt blijkt dat er nog sterk regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan zijn. Met betrekking tot de provincie Nangarhar blijkt dat het aantal burgerslachtoffers bij grondconflicten in 2017 met 12% gedaald is. Het is inderdaad zo dat in 2017 de intensiteit van de gevechten in de provincie Nangarhar weliswaar toegenomen is, maar er zijn verschillen op het vlak van veiligheid tussen de verschillende districten van de provincie Nangarhar. Uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018, blijkt specifiek met betrekking tot het district Behsud niet dat voor voormeld district gewag gemaakt kan worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Evenmin blijkt dit uit EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018. In de periode januari 2017 tot en met maart 2018 is er ook geen melding gemaakt van uitwaartse ontheemding in het district Behsud. Het district is daarentegen nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De verzoekende partij wijst op de algemene onveiligheid in Afghanistan en betoogt dat geen enkele regio in Afghanistan als 'veilig' kan worden beschouwd. Ze onderbouwt haar verklaringen door te citeren uit een rapport van Amnesty International 2017. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij brengt hiermee echter geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in het district Behsud, komt de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal, tot de conclusie dat in het district Behsud actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS